

uforanderligen paa det gamle Hartkorn, men at nye Skatter skulde rettes efter enhver Eiendoms Skattebyrde, en i sig høist naturlig Regel, naar de gamle Skatter ikke vare alt for byrdefulde for det gamle Hartkorn; thi derved forrykkes ikke det Forhold, som Folket havde rettet sig efter i halvandet hundrede Aar. Den nye Matricul medtog, som alle slige Arbejder maage medtage, lang Tid og megen Bekostning, og det er meget rimeligt, at, da den endelig blev indført, havde den allerede ikke saa Mangler. Regjeringen var heller ikke, som den ærede Interpellant forudsatte, betænkelig ved at lade det Gamle bestaae, den var tvertimod betænkelig ved at indføre den nye Matricul, men Provincial-Standernes gientagne Andragende fjernede denne Betænkelighed, og, naar Regjeringen da dog i sit Lovudkast overførte en del af de gamle Skatter paa det nye Hartkorn, saa gif den endog saa noget tilbage fra det, der var udtalt i Frd. af 1802. Denne Regjeringens Anstuelse vandt Bifald hos den fra Agerbrugerne i særdeleshed udgaaende Repræsentation, vandt Bifald hos Majoriteten af det frie Hartkorns Ciere, som havde faaet de forholdsvis store Tillæg i Byrden, end det ufrie, vandt ligeledes Bifald hos en stærk Majoritet iblandt det ufrie Hartkorns Besiddere, og naar da Regjeringen i Henhold til Alt, hvad saaledes var lovet og foregaaet, indførte den nye Skattnorm, saaledes som det skeete, saa er den Omstændighed, at den herom i 1840 udgivne Lov er en ny Lov, ikke en Grund for, at den skal snart forandres og Byrderne igjen omlægges, men netop det, at det er en ny Skattereguleringslov, der er udgivet af Souverainen — efter nøie Overveielse af alle Forhold og med den da samvirkende Repræsentation, hvis Stemme i denne Sag havde den allerstørste Vægt — er en Grund til ikke allerede nu at forlade den nylig givne Regel; det vilde netop stride mod de Grundfætninger, som en retfærdig Statsstyrelse bør følge ved at ordne Skattepaalægene paa Eiendomme paa længere Tid. Den ærede Interpellant har villet sammenligne sit Forslag med Bygningsafgifternes Foranderlighed (Hør!), men der misforstaaer han ganske de tilfægtede Foranstaltninger med Hensyn til Bygningsafgifterne; de gaae ud paa at kontrollere de

Loves Anvendelse, som Enhver kender, der forandrer eller opfører en Bygning, men derimod gaaer hans Forslag ud paa, at man skal forandre den bestaaende Stattelov saaledes, som den efter mange Aars Arbejder og de nøieste Overveielser endelig er bleven. Det er vel ganske vist, at den, som enhver anden Lov, ikke er evig (Grundtvig: Hør!); der kan engang igjen skee Forandringer i dens Regler, men at disse Forandringer skulde skee saa hurtigt, saa kort efterat den er udkommen og vel overveiet, vilde forekomme mig fra Statsstyrelsens Side høist urigtigt.

Jeg skal endnu blot tilføie den ene Bemærkning, at der her meest har været Tale om Forholdet mellem store Districter, men fra Retfærdighedens Standpunkt er Forholdet mellem de enkelte Eiendomme det vigtigste. Naar man tager større Districter, navnlig Amtet til Sammenligning, saa udjævnes de større Forfærdigheder mellem de enkelte Eiendomme, men naar den ærede Taler selv nævnte, at der er en Mand, som har en Eiendom, der efter sin indre Værdi maaskee burde staae flere Gange højere, og dennes Eier nu efter hans Forslag derfor burde have en flere Gange højere Skattebyrde, uaagter han i Tillid til gammel Tids Bestand og Lovens Ord har kjæbt sin Eiendom i Henhold til dens Hartkorn, saa er det netop en stor Uretfærdighed mod denne Enkelte, som derved vilde fremkomme, og dette samme vilde ramme mangfoldige Enkelte. Og ligesaa er der omvendt enkelte Ciere, hvis Eiendomme staae overmaade høit i Hartkorn, og som de derfor have erhvervet for en forholdsvis ringe Priis. Det blev da altsaa en Uretfærdighed, naar denne enkelte Eier skulde begunstiges derved, at Skattebyrden nu toges fra ham og lagdes over paa Andre. (Hør! Hør! Meget godt!)

Nørgaard: Ja, jeg vil blot i Anledning af den høitagede Finansministers Utrænger gjøre den Bemærkning, at det glædede mig dog at høre, at han udtalte, saafremt jeg ikke misforstod ham, at der vel med Tiden bør gjøres Noget for dette Forholds Udjævning, og det er netop ogsaa min Mening, at om end Sagen ikke skal udjævnes ved en gennemgribende Forandring, saa bør der gjøres Noget,